

«حدیث نیک و بد ما نوشته خواهد شد»

(پروین اعتصامی)

فریدون نوری

واپسین روزهای آبان پارسال و جان باختن مظلومانه شهید حاج عرفان کاکایی و بهاءالدین ویسی نوجوان ۱۶ ساله و معصوم سرآغاز شروع یک بحران اجتماعی و سیاسی در جوانرود بود .

شوربختانه عدم رواداری و غیاب تدابیر روشن و تصمیمات حکیمانه و عدم اتخاذ برای مدیریت بحران توسط متولیان و متصدیان امور از یک طرف و تأثیرپذیری فضای عمومی شهر از هیجانات آسیب آفرین از سوی دیگر راه را بر شنیدن صدای حق طلبانه معترضان واقعی و عمل به توصیه‌های مشفقانه مصلحان بست و پاییز تلخ و خونباری را در این شهر رقم زد. شهروندان داغدار و شهر در پی مرگ تعدادی از فرزندان بی‌گناه خود جامه ماتم پوشید و پاییز رنگ خون گرفت.

بدین ترتیب روزهای سخت و تلخی آغاز و فضای نظامی و رعب‌آوری بر شهر حاکم شد. تمامی جوانب زندگی مردم تحت تأثیر این فضای نامطلوب قرار گرفت و اخبار این رویدادهای تلخ در سراسر جهان پیچید. رسانه‌ها، گروه‌ها و جریان‌های مختلف هم به شکل مطلوب و دلخواه خود به تفسیر و تحلیل این حوادث پرداخته و برخی از لندن‌نشینان و دلبستگان به استبداد ستم‌شاهی هم سعی کردند تا از نمد خونین رنج‌های مردم کلاهی برای خود بدوزند. تلاش دلسوزانه معتمدان و اهل خرد این دیار و منطقه برای پایان دادن به شرایط بحران‌ها و کنترل خشونت‌ها نکته روشن و تحسین‌برانگیز این ایام تلخ و دردناک است که این پایمردی‌های شجاعانه و دلسوزانه در عموم بحران‌ها و بلایای زمینی و آسمانی عاملی مؤثر و مفید در کنترل دامنه بحران‌ها و کاهش میزان تلفات و خسارت‌ها بوده و خواهند بود.

واضح است که بروز هر بحرانی با وجود آسیب‌های قطعی فراوان ممکن است گاهی نتایج و پیامدهای مثبتی هم به همراه داشته باشد که لازم است در تحلیل و ارزیابی نهایی رویدادها بر این نقاط روشن و پندآموز هم انگشت نهاد. اتحاد و همدلی آحاد و اقشار مختلف مردم برای پایان دادن به فضای میلیتاریزه شده شهر و پایان بخشیدن به خشونت‌های عریان و زیان‌بار، فعالیت‌های مدنی و همدلی با خانواده‌های قربانیان، درپیش گرفتن راهبرد انسانی اعتراض مدنی و مسالمت‌آمیز برای پایان چرخه خشونت‌بار حاکم بر فضا، از نقاط عطف و اصل امیدآفرین و افتخارآمیز رفتار شهروندان عزیز و دلسوزان ملک و ملت این دیار بود که راه را بر تداوم بحران و تحمیل هزینه‌های بیشتر بر پیکره آسیب‌دیده اجتماع بست و با شکستن بایکوت خبری، صدای رسای مظلومیت شهروندان

را در سراسر کشور و کران تا کران جهان بازتاب داد . واضح است که غیاب و عدم حضور و سکوت غیرقابل توجیه برخی از مدعیانی که اعتبار و موقعیت آنان مدیون و مرهون حمایت‌های همین ملت است روی دیگر سکه این ماجراها و واقعیتی تلخ و دردناک بود که در تاریخ فراموش نخواهد شد این مدعیان خود باید پاسخگوی دلایل سکوت و غیاب خود باشند، زیرا انسان‌ها همان‌طوری که به‌خاطر مواضع و نظراتشان مسئول هستند باید در مقابل سکوت‌هایشان هم قبول مسئولیت کنند.

روز ۱۴ دی‌ماه (یک سال پیش) نقطه عطف مهمی در تاریخ فعالیت‌های مدنی و مسالمت‌آمیز اقشار و شهروندان جوانرودی است که بی‌تردید در تاریخ فعالیت‌های مدنی و مسالمت‌آمیز این منطقه ماندگار خواهد شد.

اجتماع خودجوش اقشار مختلف مردم در مسجد حضرت ابراهیم، بیانیه مشفقانه و صلح‌طلبانه مردم که ضمن تشریح وضعیت حاکم بر شهر و تحلیل دلایل رویدادهای تلخ، درخواست پایان خشونت‌ها، خاتمه دستگیری‌های شبانه، آزادی دستگیرشدگان، پایان دادن به فضای امنیتی حاکم بر شهر، استفاده از مشورت معتمدان مردمی برای کنترل بحران و دفاع از مظلومیت مردم و محکومیت کشتار شهروندان و... به‌عنوان مطالبات بحق مردم مطرح نموده بود، یکی از جلوه‌های عینی و شفاف تلاش‌های مدنی و مشترک مردمی برای مدیریت بحران بود که خوشبختانه در کنار دیگر تقلاها و تلاش‌های آگاهانه دلسوزان و معتمدان مؤثر واقع شد.

به‌عنوان یک شهروند و عضوی اقل از جامعه با احساس مسئولیت انسانی و اجتماعی و با علم و آگاهی به تبعات پیدا و پنهان کنشگری در آن فضای بحرانی ضمن قرائت بیانیه مردمی برخی از مشکلات و نارسایی‌های حاکم بر روند تصمیم‌گیری و تصمیم‌سازی را هم در سخنانم مطرح نمودم تا برخی از دردها را بیان نموده باشم. البته این اقدام بنده در مقایسه با تلاش‌ها و پایداری‌های دلسوزان گامی کوچک و انجام‌وظیفه‌ای انسانی و اخلاقی بود که بر مبنای توان و وسع محدود صورت گرفت.

عافیت‌طلبانی بی‌دردی که در داخل و خارج تداوم خشونت‌ها و کشتارها را بدون توجه به مظلومیت ملت جشن می‌گرفتند و با موج‌سواری در این فضای غمناک به ارتزاق مشغول بودن و معاش آنان آغشته‌به‌خون بی‌گناهان بود با شنیدن این بیانیه و سخنان عنان از کفشان برفت و برآشفتمند و بنده را به بهانه‌های مختلف و تهمت‌های ناروا نواختند. باکی نیست؛ زیرا ما و هم‌فکرانمان در آن روزهای سخت به نجات شهر و مردم و پایان خشونت‌ها می‌اندیشیدیم و از قضاوت آتش‌بیاران معرکه‌های خردگرای باکی نداشته نخواهیم داشت؛ زیرا به جد باور داریم که:

«حدیث نیک و بد ما نوشته خواهد شد» زمانه را سند و دفتری و دیوانی است»

(پروین اعتصامی)

امروز که یک سال از آن روزهای تلخ می‌گذرد به امید اصلاح رویه‌های ناصواب و با درود به روان پاک جان‌باختگان بی‌گناه آرزو می‌کنم در سایه‌سار تلاش‌های مدنی مردم ایران و گسترش حاکمیت قانون و پاسخگویی مسئولان و نهادینه‌شدن آزادی و گسترش عدالت و رواداری چنین اتفاقات ناگواری هرگز تکرار نگردد.